

Czytania: Dz 16,11-15; Ps 149,1-6a.9b; Aklamacja J 15,26b.27a; Ewangelia J 15,26-16,4a

Dzisiejsza ewangelia kontynuuje temat wczorajszej, niedzielnej. Jezus stopniowo wprowadza uczniów w rzeczywistość Ducha Św. i stopniowo odsłania kim jest Duch Św. i jaka będzie jego rola, czym się charakteryzuje. Duch św. to adwokat ktoś kto wstawia się za nami, broni nas i prowadzi. Duch św. który „od Ojca i Syna pochodzi” jak mówimy w wyznaniu wiary, a to Jezus sam mówi: „Ja wam poślę od Ojca”. Między innymi o to sformułowanie „i Syna” toczył się wielowiekowy spór między kościołem wschodnim i zachodnim. Paraklet to Duch Prawdy, ten który objawia nam prawdę o Bogu Ojcu i Synu, który ich przenika jest z Nimi jedno i o tym świadczy. Uczniowie, którzy towarzyszyli Jezusowi od początku są już zdolni do świadczenia o Jezusie Synu Bożym, Zbawicielu świata, ale nie wszystko jeszcze rozumieją. Duch św. nie tylko doda im odwagi, ale doda mądrości Bożej, pomoże im zrozumieć prawdę o Bogu w trójcy Jedynym. Szczególnie kiedy będziemy patrzyli na „prawdę” jako rzeczywistość relacyjna między osobami. Prawdziwa relacja to taka, w której jest wzajemne udzielanie się sobie nawzajem, dawanie siebie, sobie nawzajem, tak jak mówimy „prawdziwy przyjaciel”. Duch prawdy nie uczy teorii, ale uczy, jak być w prawdziwej i szczerzej relacji z Bogiem, relacji, która będzie najważniejszą relacją w życiu, podstawowym wyznacznikiem naszych wyborów.

Duch święty jest pocieszycielem w trudnościach i pomaga wytrwać w wierze, pomaga nie zwątpić, szczególnie w obliczu przeciwności czy prześladowań. Kiedy niektórym będzie myliło się dobro ze złem, i to co jest oddawaniem czci Bogu a co tym nie jest. Kto będzie szedł za Duchem św. będzie trwał, żył w prawdzie, nie w zakłamaniu czy fałszu. Duch św. zawsze dodaje sił i pozwala zachować właściwy kierunek w życiu.

o. Wiesław Jonczyk SJ